

Για τα παιδιά κάτω στον κάμπο...

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών θεωρεί το δικαίωμα στη θέρμανση ανθρώπινο δικαίωμα και το συγκαταλέγει στα Ανθρώπινα Δικαιώματα **για Επαρκή Στέγαση**. Αλλά τα ανθρώπινα δικαιώματα σήμερα στην χώρα μας, το ένα μετά το άλλο, δεν προστατεύονται. Με τα υπερβολικά ποσοστά, που έχουν συμφωνηθεί να κατευθύνονται από τον προϋπολογισμό της χώρας στους δανειστές και με την πολιτική αδυναμία των κυβερνήσεων να αντιμετωπίσουν την μεγάλη φοροδιαφυγή και να επεκτείνουν την φορολογική βάση προς την πλευρά των πλουσίων, η πλειοψηφία του πληθυσμού όχι μόνο αποσιλώνεται καθημερινά από τα δικαιώματα στην εργασία, την υγεία, την εκπαίδευση και την αξιοπρεπή διαβίωση, αλλά ακόμη και από αυτό το δικαίωμα για ανθρώπινες συνθήκες στέγασης...

Έτσι, από τη μια το καθεστώς, με δεδομένη την εξαντλημένη φοροδοτική ικανότητα των μικρομεσαίων, βάζει στον κίνδυνο της απώλειας ακόμη και την πρώτη κατοικία, και από την άλλη, με τη συνολική επιχειρησιακή του αποτυχία να διαχειριστεί την κρίση, υποβαθμίζει διαρκώς το επίπεδο ζωής των πολιτών και αναβαθμίζει τον κίνδυνο απώλειας της υγείας και εν τέλει της ανθρώπινης ζωής. Οι αντικοινωνικές συνέπειες της αύξησης της τιμής του πετρελαίου, είναι μόνο ένα παράδειγμα αυτής της πολιτικής. Ακόμα και αν το δικαίωμα της θέρμανσης δεν αμφισβητείται στο επίπεδο της διαθεσιμότητας των αναγκαίων υποδομών, αλλά κυρίως στο επίπεδο της οικονομικής αδυναμίας των πολιτών να χρησιμοποιήσουν τις θερμαντικές εγκαταστάσεις, λόγω του ακριβού πετρελαίου.

Μια ομάδα κατοίκων στο Μπέλφαστ της Β. Ιρλανδίας, στο πλαίσιο της διεκδίκησης του δικαιώματος για επαρκή στέγαση συνέταξε, σε συνεργασία με τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, **ένα ερωτηματολόγιο** και το διένειμε στους ενδιαφερόμενους κατοίκους της περιοχής «The Seven Towers». Για την περίπτωση που οι ανάγκες σε θέρμανση δεν ικανοποιούνταν, υπήρχε το ερώτημα: **«αναγκαστήκατε να χρησιμοποιήσετε άλλες θερμαντικές συσκευές»**. Οι φοιτητές στην Λάρισα φαίνεται ότι απάντησαν «Ναι» σε αυτό το ερώτημα. Ωστόσο, βρέθηκαν κάποιοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι να τους κατηγορήσουν ότι υπέβαλαν οι ίδιοι τον εαυτό τους σε θανάσιμο κίνδυνο λόγω της εκπαιδευτικής τους ανεπάρκειας.

Αλλά ακόμη και αν αυτοί οι «πολιτικοί» και «δημοσιογράφοι» είχαν εν μέρει δίκιο θα έπρεπε πριν «αποφανθούν» να γνωρίζουν ότι όπως αναφέρει ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών: **«Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι αλληλοεξαρτώμενα, αδιαίρετα και αλληλοσυσχετιζόμενα. Με άλλα λόγια η παραβίαση του δικαιώματος για επαρκή στέγαση μπορεί να επηρεάζει την απολαβή ενός ευρέος φάσματος άλλων ανθρώπινων δικαιωμάτων και αντιστρόφως»**. Και βέβαια εννοώντας απολαβή, για παράδειγμα του δικαιώματος της εκπαίδευσης, αυτό πρέπει να νοείται και τυπικά και ουσιαστικά, και σαν απολαβή και σαν αποτελεσματικότητα. Αν τέτοιοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι ήταν πράγματι οι εξαιρέσεις και όχι δυστυχώς ο κανόνας, δεν θα είχαμε φτάσει ποτέ σαν χώρα εκεί που είμαστε σήμερα.

Η ανθρώπινη τραγωδία στην Λάρισα φέρνει στο μυαλό το τραγούδι του Μάνου Χατζιδάκι «Τα παιδιά κάτω στον κάμπο». Από την πρώτη σύλληψη για το έργο του Αλέξη Δαμιανού «Το καλοκαίρι θα θερίσουμε» μέχρι την τελική του μορφή. Σκέφτομαι τη νέα γενιά μπροστά σε όλον αυτόν τον παραλογισμό του μνημονίου. Σκέφτομαι πώς είναι να βιώνουν αυτόν τον ανήθικο και βρώμικο οικονομικό και επικοινωνιακό πόλεμο και μάλιστα χωρίς προσδοκίες. Σκέφτομαι πώς είναι να τριγυρίζουν στο μυαλό τους οι στίχοι: **«Τα παιδιά κάτω στον κάμπο / κυνηγούν ένα τρελό / τον επνίγουν με τα χέρια / και τον καίνε**

στο γιαλό...»

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))